

Francia értelmiségiek nyilatkozata

Megjelent a *Le Figaro*-ban 2006. december 16-án

Mi, római katolikus világiak látva azt a figyelmet, melyet az 1962-es Nagy Szent Gergelyi mise lehetséges engedélyezése a médiában keltett, nyilvánosan tanúsítani kívánjuk hűségünket, támogatásunkat és mély érzelmeinket Szentatyánk, XVI. Benedek iránt.

1. A Második Vatikáni Zsinat *Sacrosanctum Concilium* kezdetű konstitúciója kijelenti: „A hagyománynak való hűséges engedelmességgel a Zsinat kijelenti, hogy az Anyaszentegyház egyenlőnek tekinti minden törvényesen elismert rítus jogát és méltóságát, és azokat a jövőben is megőrizni és támogatni kívánja”. Ennek megfelelően kegyelemnek tartjuk a rítusok különbségét a katolikus Egyházban, és növekvő örömmel látjuk annak a rítusnak fölszabadulását, amely természetes volt szüleinknek, nagyszüleinknek, s mely oly sok szent lelki életét táplálta.

Ki akarjuk fejezni a Szentatyának és püspökeinknek örömünket afölött, hogy mind több plébánia és vallási közösség ragaszkodik a liturgia különböző formákban megnyilvánuló szépségéhez. Osztjuk Ratzinger kardinális gondolatait: „Meg vagyok győződve, hogy az Egyház válsága, amelyet ma átél, nagyrészt a liturgia dezintegrációjának következménye”. (My Life, Beech, 1998).

2. „Az összes keresztények közötti egység helyreállításának előmozdítása a szent és egyetemes II. Vatikáni Zsinat egyik alapvető célja. Urunk Jézus Krisztus csak egyetlen Egyházat alapított”, erősíti meg az *Unitatis Redintegratio* dekrétum előszava.

Abban a szellemben, melyet a zsinat kinyilvánított, örömmel fogadjuk a Jó Pásztor Intézet létrehozását, és sürgetjük és reméljük, hogy mindazok, akik eltávolodtak a teljes közösségtől, követni fogják a kiengesztelődés útját.

3. Megrázott minket az a gondolat, hogy egy katolikusnak aggódnia kellene azon mise végzése vagy hallgatása miatt, melyet Padre Pio, Szent Maximilián Kolbe celebrált, mely a Gyermek Jézusról elnevezett Szent Teréznek, vagy a mosolygó pápának, XXIII. Jánosnak vallásosságát táplálta.

Tudjuk, hogy az Egyház emberekből áll, bírálható és néha bántó megjegyzések hangozhatnak el, gyakran mindkét oldalon álló emberek hibájából (*Unitatis Redintegratio*, 3). Kérjük Istent, hogy „bocsássa meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”!

Látjuk, milyen nehéz és milyen súlyos teher az Egyház kormányzása Szentatyánknak, a pápának, és milyen nagy igényeket támaszt püspökeinkkel szemben is.

E nyilatkozat által nyilvánosságra akarjuk hozni XVI. Benedek pápának szóló teljes támogatásunkat, aki a nagy II. János Pál pápa után és a Péter-utódok hosszú és ragyogó sora után alázattal, bátorsággal, értelemmel és eltökéltséggel végzi munkáját az új evangelizáció érdekében.

(Az aláírók névsorát lásd az internetes változatban.)

Olasz értelmiségiek nyilatkozata

Megjelent az *Il Foglio*-ban 2006. december 16-án

A közelmúltban nyilatkozatot tett Arturo Medina Estevez bíboros, az *Ecclesia Dei* bizottság tagja, miután a bizottság megbeszélést tartott a régi latin mise fölszabadtásáról. A főpap ezt mondta: „A közeljövőben esedékes annak a pápai motu proprio megjelenése, mely liberalizálni fogja a latin misének az V. Szent Piusz misszáléja szerinti végzését.” Ez egy rendkívül fontos esemény az Egyház életében, sőt az egyetemes kultúra és civilizációnk történelme szempontjából is. Történelmi szempontból világi értelmiségiek voltak azok, akik egyre inkább észlelték a katasztrófát: azt a valóságos kulturális rombolást, amelyet az V. Szent Piusz-féle liturgia betiltása, és a latinnak, mint szakrális nyelvnek a katolikus Egyház életéből való eltűnése jelentett.

Amikor negyven évvel ezelőtt – a zsinat konstitúciójának áthágásával – az Egyház ősi liturgiájának betiltását (azét, amelyet ténylegesen a zsinat alatt is celebráltak) elrendelték, nagy és érdemi tiltakozás támadt igen fontos értelmiségiek körében, akik ezt a határozatot a keresztény civilizáció gyökerei elleni támadásnak tekintették (minthogy a liturgia mindig is központja és forrása volt a legmagasabb rendű művészetnek). Két tiltakozás jelent meg az V. Szent Piusz-féle mise védelmében, az egyik 1966-ban, a másik 1971-ben. Néhány név azok közül, akik ezt aláírták:

Jorge Luís Borges,
Giorgio De Chirico,
Elena Croce,
W. H. Auden,
Bresson és Dreyer rendezők,
Augusto Del Noce,
Julien Green,
Jacques Maritain (*aki VI. Pál legkedvesebb értelmiségi tanácsadója volt, és akinek a pápa a Zsinat végén átadta az értelmiségiekhez szóló levelét*)
Eugenio Montale,
Cristina Campo,

François Mauriac,
Salvatore Quasimodo,
Evelyn Waugh,
Maria Zambrano,
Elémire Zolla,
Gabriel Marcel,
Salvador De Madariaga,
Gianfranco Contini,
Giacomo Devoto,
Giovanni Macchia,
Massimo Pallottino,
Ettore Paratore,

Giorgio Bassani,
Mario Luzi,
Guido Piovene,
Andrés Segovia,
Harold Acton,
Agatha Christie,
Graham Greene,

*és sokan mások, köztük a „Times” főszerkesztője,
William Rees-Mogg.*

Nagyrészt világi értelmiségiek ezek, mert az ősi latin liturgia kulturális és lelkeségi értéke mindnyájunk öröksége, éppúgy, mint a Szixtuszi kápolna, mint a gregorián ének, mint a nagy katedrálisok, a gótikus szobrok, a Szent Péter-bazilika. És éppígy van ez ma, amikor egész európai civilizációnk jutott abba a veszélybe, hogy elvágja magát önnön gyökereitől, sőt megtagadja azokat.

Furcsa módon a „progresszív katolikusok”, éppen akik a világgal és a modern kultúrával való párbeszédet tűzték zászlajukra, figyelemre sem méltatták ezt, és negyven éven át folytatták harcukat e hihetetlen tilalom, egy soha nem látott önkény ellen. 2005 áprilisában, XVI. Benedek pápa megválasztásának előestéjén egy laikus író, Guido Ceronetti volt az, aki a *La Repubblica*-ban nyílt levelet intézett az új pápához, melyben kifejezte, hogy „a mise latin hangja elleni vészes szájzárát el kell mozdítani”. Ratzinger még bíboros korában kinyilvánította, hogy a Szent V. Piusz-féle mise eltiltása egy korábban nem látott intézkedés. „Soha a történelemben nem volt eltörölve vagy eltiltva egy orthodox liturgikus forma, és ez teljesen idegen az Egyház valódi szellemétől.” Egyik könyvében drámai szavakkal mondta el újra, hogyan látja VI. Pál misekönyvének közzétételét. „Rémülettel töltött el a régi misekönyv betiltása, minthogy soha efféle még nem történt meg a liturgia egész története alatt. S hozzá azt a benyomást akarták kelteni, hogy ami történt, teljesen normális. Ámde – mint Ratzinger írja – a misekönyv betiltása – egy olyan misekönyvé, amelyről tudjuk, hogy az ókeresztény Egyház sakramentáriumaitól kezdve folyamatosan gazdagodott a századok folyamán – olyan törést hozott a liturgia történetébe, hogy annak következményei csak tragikusak lehetnek... a régi épületet lerombolták, és egy teljesen újat építettek helyébe.”

Ennek hatása katasztrófális volt. Megnyílt az út a hihetetlen liturgiai visszaélések felé. Ratzinger ezt írja: „Meg vagyok győződve arról, hogy az Egyház válsága, melyet ma tapasztalunk, nagyrészt a liturgia dezintegrációjának következménye; időnként olyan benyomást kelt, *etsi Deus non daretur*: közömbösség nyilvánul meg benne, hogy van-e vagy nincs Isten, hogy ő szólt-e hozzánk, vagy nem, hogy meghall-e minket, vagy sem. Mert amikor a hit közössége, az Egyház világméretű egysége, az Egyház története, az élő Krisztus misztériuma többé nem látható a liturgiában, hol másutt látszana akkor meg az Egyház szellemi lényege?”

Ugyanez a Ratzinger – most XVI. Benedek pápa, aki az eltöltés eltörlésére készül– ellenállásra fog találni még az Egyházon belül is (ahogy ez már előre megmutatkozott a francia püspököknél). A pápának választ kell kapnia a kultúra világából, mely már negyven évvel ezelőtt is hallatta hangját. Kérjük az értelmiségieket, mindazokat, akik így akarnak tenni, írják alá a következő nyilatkozatot!

„Kifejezzük örömünket XVI. Benedek pápa azon elhatározása fölött, hogy megszünteti Szent V. Piusz misekönyvének betiltását. E misekönyv kultúránk nagy öröksége, melyet meg kell őrizni, és újra fel kell fedezni.”

(Az aláírók névsorát lásd az internetes változatban.)

Saturday, December 16, 2006

French declaration favouring liberalizing of the 1962 Missal

[A declaration published in favour of the liberalizing of the 1962 Missal by various French Catholic lay academics, artists, etc. published today in Le Figaro.]

We lay Roman Catholics, wish, in the face of the media attention caused by a possible liberalization of the Gregorian [1962] Mass, to testify publicly to our fidelity, our support and our affection in the Holy Father, Benedict XVI.

1. The constitution Sacrosanctum Concilium of the Second Vatican Council recalls: “Obeying the tradition faithfully, the Council declares that our Holy Mother the Church regards as equal in right and dignity all the legitimately recognized rites, and that she wants, in the future, to preserve them and support them in any case.” We thus regard as a grace the diversity of the rites in the Catholic Church and we see with coming joy the liberalization of that which was ordinary to our parents and our grandparents, and which nourished the spiritual life of so many saints.

We want to express to the Holy Father and to our bishops our joy at seeing appear more and more parochial and religious communities attached to the beauty of the liturgy in its various forms. We share the thoughts of Cardinal Ratzinger: “I am convinced that the crisis of the Church that we live today rests largely on the disintegration of the liturgy”. (My Life, Beech, 1998.)

2. “To promote the restoration of the unity between all Christians is one of the principal goals of the holy ecumenical Council of Vatican II. Only one, single Church was instituted by Our Lord Jesus Christ”, affirms the introduction of the decree Unitatis Redintegratio.

It in this spirit, as described by the Council, that we receive with joy the creation of the Institute of Good Shepherd and that we request and hope that all those who have moved away from the full communion follow this same path of reconciliation.

3. We are shocked by the idea that a Catholic can be anxious at the celebration of the Mass which was that which Padre Pio and Saint Maximilian Kolbe celebrated. That which nourished the piety of St. Thérèse of the Child-Jesus and the smiling Pope, John XXIII.

We know that the Church is made up men and women, and that criticizable and sometimes insulting remarks can be exchanged “sometimes by the fault of the people on both sides” (Unitatis Redintegratio, 3).

We ask God “to forgive our offences, as we also forgive with those who have offended us”.

We can see how the government of the Church is difficult and how heavy is the burden of our Holy Father, the Pope, as it is also demanding of our bishops.

By this declaration, we wish to publish our total support for Benedict XVI who, after John-Paul II the Great, and in the long and splendid chain of the successors of Peter, continue to work with humility, courage, intelligence and firmness with the new evangelization.

Signed: René Girard, of the French Academy; Michel Déon, of the French Academy; Bertrand Collomb, of the Institute of France; Jean Piat, actor; Claude Rich, actor; Jean-Laurent Cochet, actor and producer; François Ceyrac, former president of the CNPF (National Familiar Savings Bank); Charles Beigbeder, CEO (Selftrade and Poweo); Jean-François Hénin, CEO (Maurel et Prom Oil Company); Jean-Marie Schmitz, executive, president of the Free College of Law, Economics, and Administration (FACO); Raphaël Dubrulle, executive; Jean François, honorary president of the Lafarge Corporation; Jean-Marie Le Méné, president of the Jérôme Lejeune Foundation; Jean Raspail, writer; Jean des Cars, historian; Denis Tillinac, writer and editor; Robert Colonna d'Istria, writer; Isabelle Mourral, honorary president, Association of Catholic Writers; Jacques Heers, professor, historian, former director of Medieval Studies at the University of Paris IV-Sorbonne; Alain Lanavère, lecturer, Catholic Institute of Paris; Jean-Christian Petitfils, historian and writer; Yvonne Flour, professor and vice-president of the Scientific Council, University of Paris-I - Panthéon-Sorbonne; Jacques Garello, professor emeritus, University of Aix-Marseille III- Paul-Cézanne; Jean-Didier Lecaillon, professor, University of Paris II -Panthéon-Assas; Catherine Rouvier, lecturer at the University of Sceaux, lawyer; Patrick Louis, Member of the European Parliament, professor at the University of Lyon-III; Jean-Yves Naudet, professor at the University of Aix-Marseille III- Paul-Cézanne, president of the Association of Catholic Economists; Bertrand Fazio, member of the Association of Catholic Economists; Roland Hureaux, writer; Jean Sevillea, historian and writer; Henry de Lesquen, high government official; Yvan Blot, high government official; Jacques Trémolet de Villers, writer, court attorney; Alexandre Varaut, court attorney; Solange Doumic, court attorney; Frédéric Pichon, court attorney; Francis Jubert, president of the Foundation for Political Service ; Anne Coffinier, diplomat; Benoît Schmitz, History professor; Marie de Préville, professor of Classical Letters; Alexis Nogier, surgeon, Clinical Head at the Pitié-Salpêtrière Hospital; Philippe Darantière, consultant ; Thierry Boutet, writer and journalist; François Foucart, writer and journalist; Philippe Maxence, writer, editor-in-chief of L 'Homme Nouveau; Jacques de Guillebon, writer; Falk van Gaver, writer; Mathieu Baumier, writer; Christophe Geffroy, director of the "La Nef" journal; Anne Bernet, writer; Louis Daufresne, journalist, Paris Archdiocesan Radio (Radio Notre-Dame); Fabrice Madouas, journalist; Hilaire de Crémiers, journalist.

Source: [Le Figaro](#)

posted by Shawn Tribe @ [16.12.06 Comment \(1\)](#) | [Trackback](#)

The Italian Intellectual Declaration

In addition to the French Intellectual manifesto above, I have also noted that [Rorate Caeli](#) has news and a translation of a similar Italian Manifesto, published today in the Italian daily *Il Foglio*. Here is the Rorate Caeli translation of the "Socci Manifesto" -- [it begs the question, will there be, and should there be, a similar English language declaration so organized? It seems to me there should be]:

I wish to launch an appeal to the world of culture.

In support of a decision of Benedict XVI.

The announcement was given by Cardinal Arturo Medina Estevez, a member of the Ecclesia Dei commission which met to discuss the liberalization of the Latin Mass. The prelate said, "The publication of the Motu Proprio by the Pope which will liberalize the celebration of the Latin Mass according to the Missal of Saint Pius V is close." It is an extraordinarily important event for the Church and even for the culture and history of our civilization. Historically, lay intellectuals were actually those to realize more and better the disaster, the actual cultural destruction, represented by the "prohibition" of the liturgy of Saint Pius V and the disappearance of Latin as sacred language of the Catholic Church.

When, 40 years ago -- in contravention to the documents of the Council -- the prohibition of the ancient liturgy of the Church (that which had been celebrated even during the Council) was imposed, there was a great and meritorious protest by very important intellectuals who considered this decision as an attack on the roots of our Christian Civilization (the liturgy has always been a center and a fountain of the most sublime art). Two appeals were published in defense of the Mass of Saint Pius V, in 1966 and 1971. These are some of the names which undersigned them: Jorge Luís Borges, Giorgio De Chirico, Elena Croce, W. H. Auden, the directors Bresson and Dreyer, Augusto Del Noce, Julien Green, Jacques Maritain (who indeed was the favorite intellectual of Paul VI, the one to whom the Pope had given the letter to intellectuals at the end of the Council), Eugenio Montale, Cristina Campo, François Mauriac, Salvatore Quasimodo, Evelyn Waugh, Maria Zambrano, Elémire Zolla, Gabriel Marcel, Salvador De Madariaga, Gianfranco Contini, Giacomo Devoto, Giovanni Macchia, Massimo Pallottino, Ettore Paratore, Giorgio Bassani, Mario Luzi, Guido Piovene, Andrés Segovia, Harold Acton, Agatha Christie, Graham Greene, and many others, including the editor of the "Times", William Rees-Mogg.

They are largely lay intellectuals because the cultural and spiritual value of the ancient Latin liturgy is a legacy of all, as is the Sistine Chapel, as is the Gregorian [chant], as the great cathedrals, Gothic sculpture, the Basilica of Saint Peter also are. Even more so today, when our entire European Civilization risks to cut off and deny its own roots.

Curiously, even "progressive Catholics", which made the dialogue with the world and with modern culture their banner, did not give any regard and fought for forty years to keep this incredible prohibition. An unprecedented arbitrariness. In April 2005, at the eve of the election of Benedict XVI, it was a lay writer, Guido Ceronetti, who writes, in *La Repubblica*, an open letter to the new Pope, in which he asked "that the sinister suffocating gag on the Latin voice of the Mass be removed". When he was a cardinal, Ratzinger

declared that the prohibition of the Mass of Saint Pius V was unprecedented: "throughout her history, has never abolished nor forbidden orthodox liturgical forms, which would be quite alien to the very spirit of the Church". In one of his books, he retold dramatically how he had viewed the publication of the missal of Paul VI: "I was dismayed by the prohibition of the old missal, since nothing of the sort had ever happened in the entire history of the liturgy. The impression was even given that what was happening was quite normal," but, Ratzinger wrote, "the prohibition of the missal that was now decreed, a missal that had known continuous growth over the centuries, starting with the sacramentaries of the ancient Church, introduced a breach into the history of the liturgy whose consequences could only be tragic ... the old building was demolished, and another was built."

The effects were disastrous. The road to incredible abuses in the liturgy was opened. Ratzinger writes, "I am convinced that the crisis in the Church that we are experiencing today is to a large extent due to the disintegration of the liturgy, which at times has even come to be conceived of *etsi Deus non daretur*: in that it is a matter of indifference whether or not God exists and whether or not He speaks to us and hears us. But when the community of faith, the world-wide unity of the Church and her history, and the mystery of the living Christ are no longer visible in the liturgy, where else, then, is the Church to become visible in her spiritual essence?"

That same Ratzinger, now Pope Benedict XVI, who prepares to cancel the prohibition, will find opposition even inside the Church (already pre-announced by the French bishops) and he deserves an answer from the world of culture which, forty years ago, made its voice heard. I ask intellectuals and whomever may wish to do so to sign this synthetic manifesto:

"We express our praise for the decision of Benedict XVI to cancel the prohibition of the ancient Mass in Latin according to the Missal of Saint Pius V, a great legacy of our culture, which must be saved and rediscovered."

posted by Shawn Tribe @ [16.12.06 Comment](#)